

Barri de barraques a Tondo, Manila, Filipines (2014). Foto: Dewald Brand / Miren per a Oxfam

UNA ECONOMIA AL SERVEI DE L'1%

Acabar amb els privilegis i la concentració de poder per frenar la desigualtat extrema

La desigualtat extrema al món està arribant a cotes insuportables. Actualment, l'1% més ric de la població mundial posseeix més riquesa que el 99% restant de les persones del planeta. El poder i els privilegis s'estan utilitzant per manipular el sistema econòmic i així ampliar la bretxa, deixant sense esperança centenars de milions de persones pobres. L'entramat mundial de paradisos fiscals permet que una minoria privilegiada hi ocultï 7,6 bilions de dòlars. Per combatre amb èxit la pobresa, és indefugible afrontar la crisi de desigualtat.

RESUM

UNA ECONOMIA AL SERVEI DE L'1%

La bretxa entre rics i pobres està assolint noves quotes. Recentment, Credit Suisse ha revelat que l'1% més ric de la població mundial acumula més riquesa que el 99% restant.¹ S'ha arribat a aquesta situació un any abans del que Oxfam va predir abans del Fòrum Econòmic Mundial de Davos el 2015 en un informe amb gran repercussió. Alhora, la riquesa en mans de la meitat més pobra de la humanitat s'ha reduït en un bilió de dòlars al llarg dels últims cinc anys. Aquesta és només l'última evidència que actualment la desigualtat al món ha assolit uns nivells sense precedents en poc més d'un segle.

Aquest informe "Una economia al servei de l'1%" analitza com i per què s'ha arribat a aquesta situació, a més de presentar noves i inquietants proves que demostren l'existència d'una crisi de desigualtat que està fora de control.

Segons els càlculs d'Oxfam:

- El 2015, només 62 persones posseïen la mateixa riquesa que 3.600 milions (la meitat més pobra de la humanitat). No fa gaire, al 2010, eren 388 persones.
- La riquesa en mans de les 62 persones més riques del món s'ha incrementat en un 44% en només cinc anys, una mica més de mig bilió de dòlars (542.000 milions) des de 2010, fins a arribar 1,76 bilions de dòlars.
- Mentrestant, la riquesa en mans de la meitat més pobra de la població es va reduir en més d'un bilió de dòlars en el mateix període, una caiguda del 41%.
- Des de l'inici d'aquest segle, la meitat més pobra de la població mundial només ha rebut l'1% de l'increment total de la riquesa mundial, mentre que el 50% d'aquesta "nova riquesa" ha anat a parar a les butxaques de l'1% més ric.
- Els ingressos mitjans anuals del 10% més pobre de la població mundial, en què es concentren pobresa, fam i exclusió, han augmentat menys de tres dòlars en gairebé un quart de segle. Els seus ingressos diaris han augmentat menys d'un cèntim a l'any.

La creixent desigualtat econòmica perjudica tothom, ja que debilita el creixement i la cohesió social. Però és la població més pobra la que en pateix les pitjors conseqüències.

62 PERSONES

Tenen la mateixa riquesa que els 3.600 milions de persones més pobres del planeta

542.000 MILIONS DE DÒLARS

És el que ha incrementat la fortuna de les 62 persones més riques del món des de 2010

1 BILIÓ DE DÒLARS

És la pèrdua de riquesa que han patit els 3.600 milions de persones més pobres del món des de 2010

1%

Des de l'any 2000, la meitat més pobra de la població mundial només ha rebut l'1% del increment de la riquesa mundial

50%

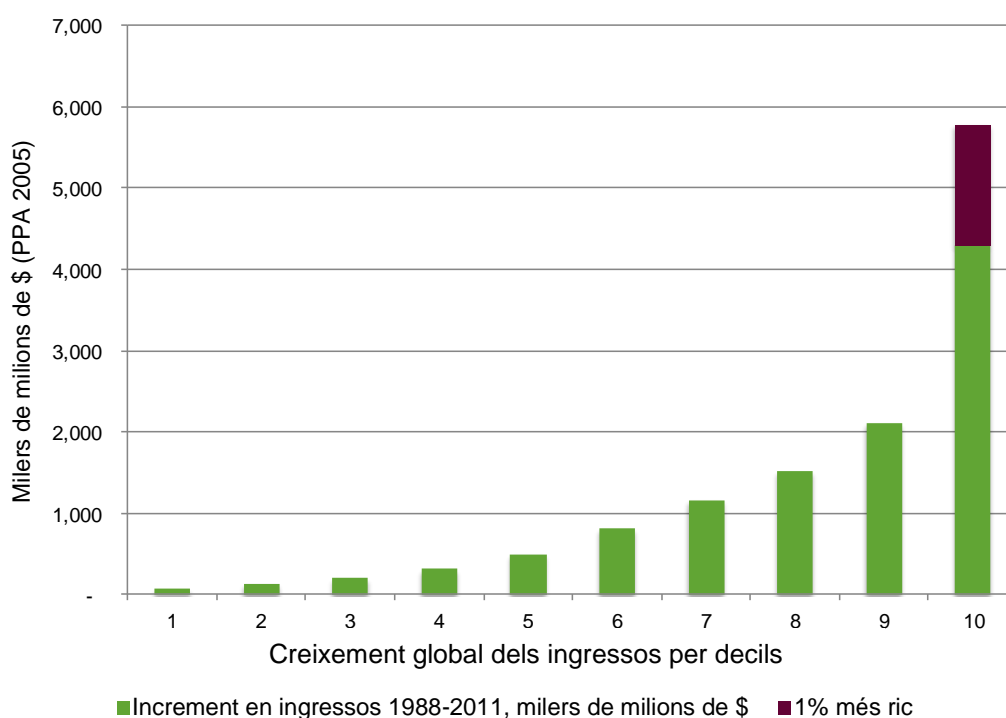
És la part del creixement de la riquesa mundial des de l'any 2000 que ha anat a parar a mans del 1% més ric de la població

3 DÒLARS

És tot el que han crescut els ingressos mitjans anuals del 10% més pobre de la població mundial en 20 anys

Els qui defensen l' statu quo afirmen que la preocupació per la desigualtat està impulsada per una "política de l'enveja", i solen esmentar la reducció del nombre de persones en situació de pobresa extrema com a prova que la desigualtat no és un problema tan greu. És un error. La raó de ser d'Oxfam com a organització és acabar amb la pobresa i, com a tal, considera que els grans avenços que han contribuït a reduir el nombre de persones que viuen per sota del llindar de la pobresa extrema entre 1990 i 2010 són rotundament positius. No obstant això, si durant aquest període de temps la desigualtat dins dels països no hagués augmentat, 200 milions de persones més haurien sortit de la pobresa, una xifra que podria haver-se incrementat fins a arribar als 700 milions de persones si les persones més pobres s'haguessin beneficiat més del creixement econòmic que els sectors més benestants.

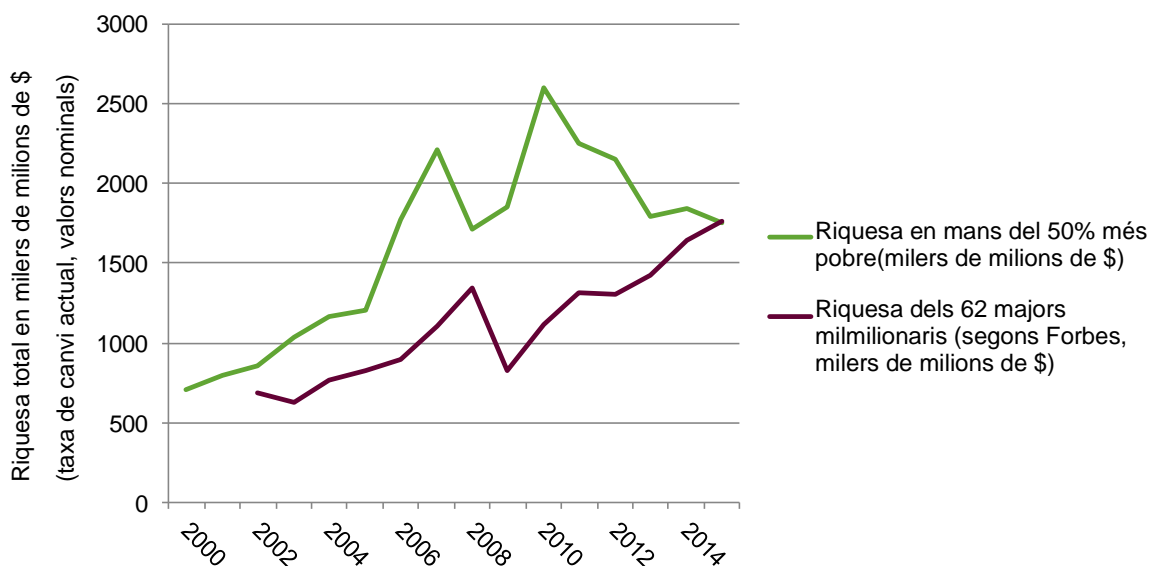
Gràfic: Creixement acumulat dels ingressos mundials que han anat a parar a cada decil entre 1988 i 2011: el 46% de l'increment total va anar a parar a mans del 10% més ric²

És innegable que els grans beneficiats de l'economia mundial són els que més tenen. El nostre sistema econòmic està cada vegada més distorsionat i orientat a afavorir-los. Lluny d'arribar als sectors menys afavorits, els més rics estan absorbint el creixement dels ingressos i la riquesa mundial a un ritme alarmant. Un cop a les seves mans, un complex entramat de paradisos fiscals i tota una indústria de gestors de grans patrimonis garanteixen que aquesta riquesa no sigui redistribuïda, i queda fora de l'abast de la ciutadania en el seu conjunt i dels seus governs. Segons una estimació recent,³ la riquesa individual que es troba oculta en paradisos fiscals puja ja a 7,6 bilions de dòlars, una suma més gran que el PIB del Regne Unit i Alemanya junts.

Els paradisos fiscals amaguen 7,6 bilions de dòlars de fortunes individuals, una quantitat superior al PIB del Regne Unit i Alemanya junts.

Gràfic: La fortuna de les 62 persones més riques del món continua augmentant, mentre que la que es troba en mans de la meitat més pobre de la població mundial s'ha estancat⁴

La creixent desigualtat econòmica també agreuja la desigualtat entre homes i dones. El Fons Monetari Internacional (FMI) ha revelat recentment que els països amb una major desigualtat d'ingressos solen tenir també majors diferències entre homes i dones en termes d'accés a serveis sanitaris, educació, participació al mercat laboral i representació a les institucions, per exemple als parlaments.⁵ També s'ha demostrat que la bretxa salarial entre homes i dones és més gran en societats més desiguals. De les 62 persones més riques del món, 53 són homes.

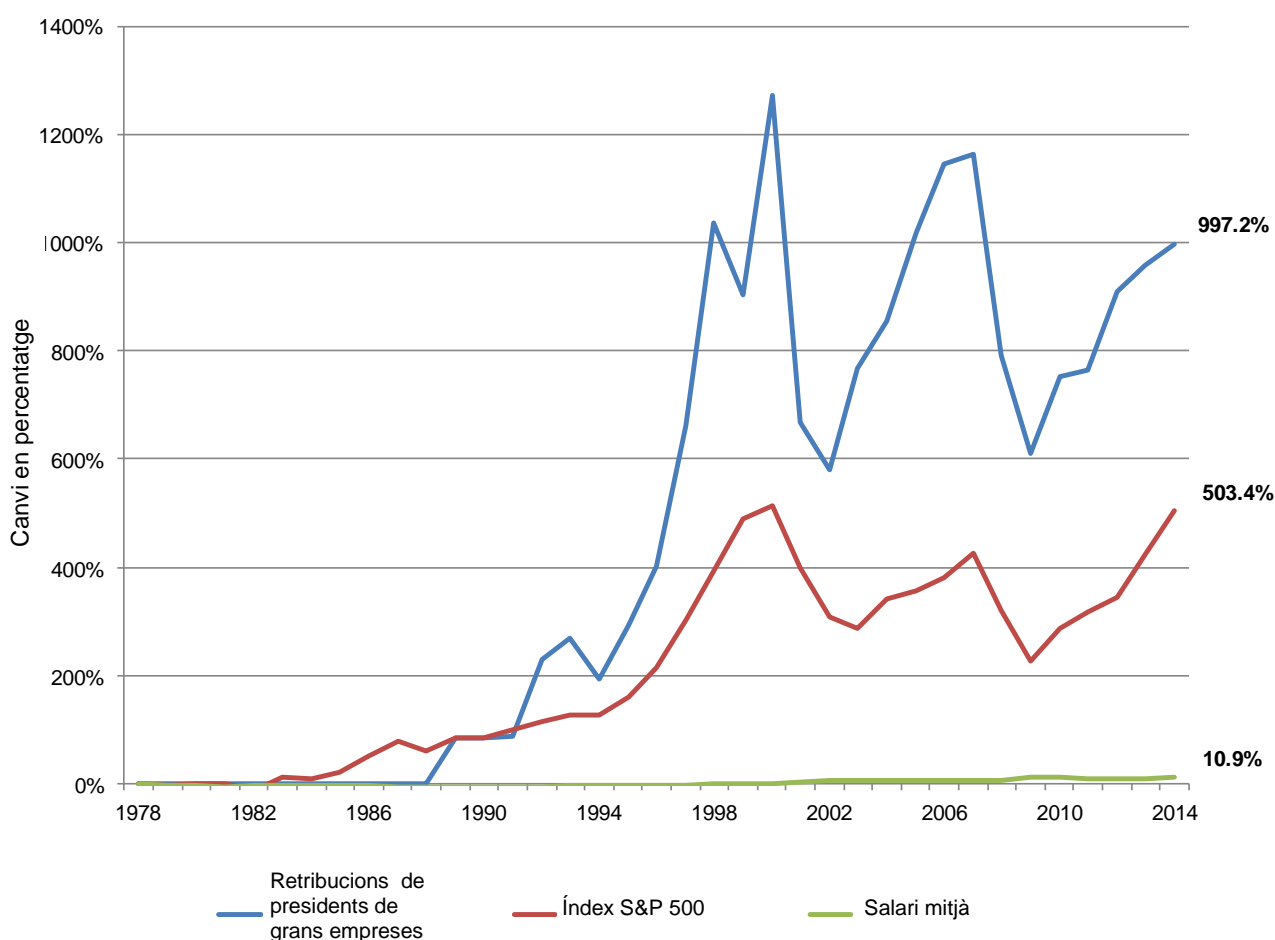
Així mateix, Oxfam ha demostrat recentment que, tot i que la meitat més pobre de la població mundial només genera al voltant del 10% de les emissions totals de gasos d'efecte hivernacle a nivell mundial,⁶ són les persones més pobres les que viuen en zones més vulnerables al canvi climàtic i en pateixen les pitjors conseqüències. La petjada de carboni mitjana de l'1% més privilegiat de la població mundial podria multiplicar fins a per 175 la del 10% més pobre.

En lloc de tenir una economia que estigui al servei de la prosperitat de totes les persones, de les generacions futures i del planeta, hem creat un model econòmic que beneficia només l'1%. Com hem arribat a aquesta situació? I, per què?

Una de les principals tendències que hi ha darrere aquesta enorme concentració de la riquesa i els ingressos és l'augment del rendiment del capital enfront del treball. En pràcticament tots els països més avançats, i en la majoria dels països en desenvolupament, la participació dels treballadors en la renda nacional s'ha anat reduint, la qual cosa significa que es beneficien cada vegada menys del creixement econòmic. Per contra, els amos del capital han vist com aquest ha anat creixent de forma constant (a través del pagament d'interessos, dividends o reserves) i a un ritme significativament més ràpid que el creixement de l'economia. L'evasió i elusió fiscal dels qui són amos del capital, i els incentius fiscals que se'ls apliquen, han contribuït a incrementar encara més els seus beneficis. Com va assenyalar el multimilionari Warren Buffett, a la pràctica, ell paga menys impostos que cap altra persona de la seva oficina, incloses la persona encarregada de la neteja i la seva secretària personal.

En l'àmbit laboral, la bretxa salarial entre el treballador mitjà i els llocs directius s'ha ampliat ràpidament. Mentre els salaris de la majoria dels treballadors s'han estancat, els dels alts executius s'han disparat. La majoria dels treballadors pitjor remunerats del món són dones, que exerceixen les ocupacions més precàries. L'experiència d'Oxfam amb treballadores de tot el món, des de Birmània fins al Marroc, revela que aquestes amb prou feines poden sobreviure amb els salaris de misèria que reben. Mentre les remuneracions dels presidents de les principals empreses nord-americanes han crescut un 54,3% des de 2009, els salaris mitjans amb prou feines han variat. El president de la principal empresa de tecnologia de la informació de l'Índia guanya 416 vegades més que un treballador mitjà d'aquesta mateixa empresa, i tan sols hi ha 24 dones entre els presidents de les companyies que figuren a la llista Fortune 500⁷.

Gràfic: Als Estats Units, els increments salarials dels presidents de grans empreses superen de molt els del salari mitjà

Font: Copiat de L. Mishel i A. Davis (2015) "CEO Pay Has Grown 90 Times Faster than Typical Worker Pay Since 1978" EPI. <http://www.epi.org/publication/ceo-pay-has-grown-90-times-faster-than-typical-worker-pay-since-1978/>⁸

En diferents sectors de l'economia mundial, empreses i particulars solen utilitzar el seu poder i la seva posició per apropiarse en excés dels beneficis econòmics. Els canvis en les polítiques que s'han produït en els darrers 30 anys (com la desregulació, el secret bancari i la globalització, especialment de les activitats financeres) han reforçat l'ancestral capacitat dels més rics i poderosos per aprofitar-se de la seva posició de poder per concentrar encara més riquesa. Aquesta agenda política s'ha vist impulsada principalment pel que George Soros ha anomenat el "fonamentalisme de mercat", la causa que, en massa ocasions, els beneficis de les

elits no siguin en absolut el reflex del mèrit o d'uns rendiments eficients o justos.

L'entramat mundial de paradisos fiscals i la creixent indústria de l'evasió i l'elusió fiscal constitueixen el millor exemple de com el sistema econòmic s'ha contaminat per afavorir els interessos dels poderosos. El fonamentalisme de mercat, que és la cosmovisió predominant en l'actualitat, ha legitimat intel·lectualment la idea que, per estimular el creixement econòmic, cal que les empreses i les persones més riques estiguin subjectes a uns tipus impositius baixos que, d'alguna manera, beneficïen el conjunt de la població. Aquest sistema floreix gràcies a un eixam de professionals molt ben remunerats de la banca privada i d'inversió, despatxos d'advocats o auditors.

Només les persones amb més recursos i les grans empreses (aquells que haurien d'estar pagant més impostos) poden permetre's econòmicament utilitzar aquests serveis i tota aquesta arquitectura mundial, per evitar tributar el que en realitat els correspon. En certa mesura, això ha empès els governs dels països que no són paradisos fiscals a competir en una incessant carrera a la baixa per reduir els tipus impositius que graven les empreses i les grans fortunes, castigant les arques públiques.

Els impostos no recaptats per l'evasió i elusió fiscal generalitzades comprometen els pressupostos públics, la qual cosa es tradueix al mateix temps en retallades de serveis públics essencials com la sanitat o l'educació, i implica també que els governs depenguin en major mesura d'impostos indirectes com l'IVA, que afecta desproporcionadament més els sectors més pobres de la població. El problema de l'evasió i l'elusió fiscal s'està agreujant amb rapidesa.

- Oxfam ha analitzat 200 empreses, entre elles les més grans del món i les sòcies estratègiques del Fòrum Econòmic Mundial de Davos, i ha revelat que 9 de cada 10 tenen presència en paradisos fiscals.
- El 2014, la inversió dirigida a paradisos fiscals va ser gairebé quatre vegades més gran que el 2001.

Aquest sistema mundial d'evasió i elusió fiscal està absorbint recursos essencials per garantir l'estat del benestar dels països rics i privar els països pobres dels recursos imprescindibles per lluitar contra la pobresa, assegurar l'escolarització infantil i evitar que els seus habitants morin a causa de malalties que poden curar-se amb facilitat.

Gairebé un terç (30%) de la fortuna dels africans més rics, un total de 500.000 milions de dòlars, es troba en paradisos fiscals. S'estima que això suposa per als països africans una pèrdua de 14.000 milions de dòlars anuals en concepte d'ingressos fiscals, una quantitat que permetria finançar l'atenció sanitària que podria salvar la vida de quatre milions de nens i nenes, i contractar professors suficients per escolaritzar tots els nens i nenes africans.

La *International Bar Association* (IBA) o Col·legi d'Advocats Internacional, que agrupa els professionals del sector de tot el món, no s'equivoca a qualificar l'elusió fiscal com una vulneració dels drets humans;⁹ el president del Banc Mundial la considera "un tipus de corrupció que perjudica els pobres". Aquesta crisi de desigualtat no acabarà fins que els líders mundials no posin fi als paradisos fiscals d'una vegada per totes.

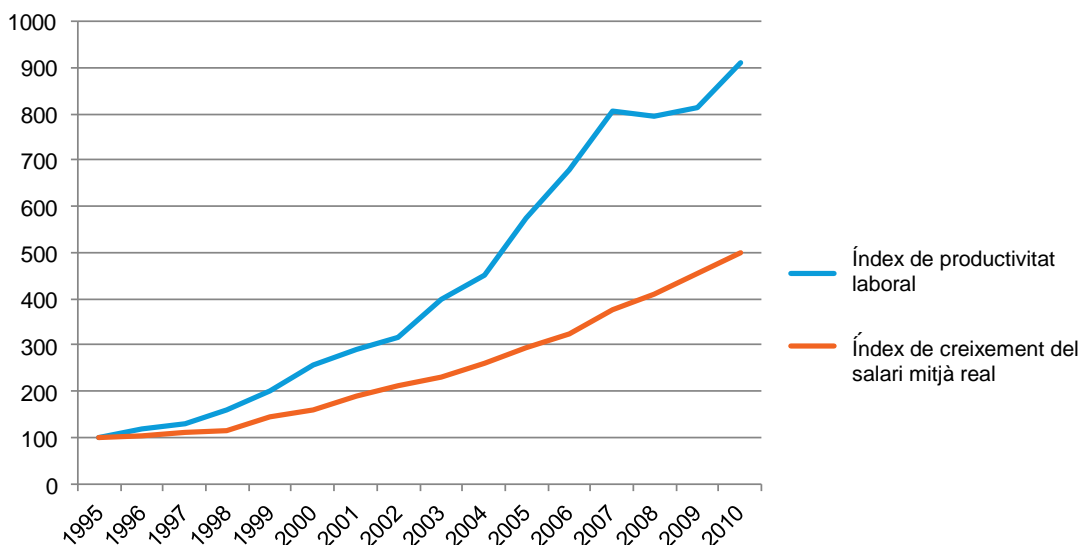
Moltes empreses de les indústries extractives (gas, petroli i mineria) utilitzen diferents mecanismes per aprofitar-se del seu poder econòmic amb l'objectiu de

protegir la seva posició dominant. Això té un altíssim cost per als països en què operen, ja que els garanteix uns beneficis molt superiors al valor que aporten a l'economia. Aquestes empreses duen a terme activitats de lobby amb l'objectiu d'obtenir privilegis fiscals, així com frenar l'avenç d'alternatives energètiques més netes i sostenibles. Al Brasil i Mèxic, els pobles indígenes són els majors perjudicats per la destrucció de les seves terres ancestrals a causa de la destrucció dels boscos, provocada per les activitats mineres o per l'agricultura intensiva a gran escala. La privatització de la terra (com va passar a Rússia després de la desaparició de la Unió Soviètica, per exemple) afavoreix el sorgiment sobtat d'enormes fortunes en mans d'uns pocs molt poderosos.

El sector financer és el que més ràpid ha crescut durant les últimes dècades, i en l'actualitat concentra un de cada cinc milmilionaris¹⁰ al món. En aquest sector, la diferència entre les retribucions i el valor real que aporta a l'economia és més gran que en cap altre. Un estudi recent de l'OCDE¹¹ ha revelat que els països amb sectors financers sobredimensionats pateixen una major inestabilitat econòmica i una desigualtat més elevada. No hi ha dubte que la crisi de deute públic provocada per la crisi financera, els rescats als bancs i les posteriors polítiques d'austeritat, han perjudicat en major mesura les persones pobres. El sector bancari continua estant al cor del funcionament dels paradisos fiscals: la major part de la riquesa *offshore* està gestionada per tan sols 50 grans bancs.

Les empreses del sector tèxtil aprofiten invariablement la seva posició de força per continuar pagant salaris de misèria. Entre 2001 i 2011, els salaris dels treballadors del sector tèxtil van disminuir en termes reals en la majoria dels 15 principals països exportadors de productes tèxtils. El fet que es consideri acceptable pagar salaris més baixos a les dones s'ha assenyalat com un factor clau en l'augment de la rendibilitat del sector. A l'abril de 2013, data en què 1.134 treballadors van morir en l'ensorrament de la fàbrica Rana Plaza, el món va començar finalment a fixar-se en la precària situació laboral a les fàbriques tèxtils. Hi ha persones que estan perdent la vida perquè les empreses tracten de maximitzar els seus beneficis evitant aplicar les mesures de seguretat necessàries. Malgrat els discursos i l'atenció mediàtica, les activitats d'aquest sector continuen estant dominades pels interessos econòmics a curt termini dels compradors, i els informes posen de manifest que les normes de seguretat i contra incendis continuen sent molt deficientes.

Gràfic: Els llocs de treball i la productivitat del sector tèxtil xinès han augmentat, però els salaris reals no han mantingut el mateix ritme¹²

Així mateix, la desigualtat es veu agreujada per la capacitat d'algunes empreses per utilitzar el control monopolístic i la propietat intel·lectual, manipulant el mercat per expulsar els seus competidors i disparar els preus que paguen els consumidors finals. Al 2014, les empreses farmacèutiques van destinar més de 228 milions de dòlars a dur a terme activitats de lobby a Washington. Quan Tailàndia va decidir establir una llicència obligatòria sobre diversos medicaments essencials (una disposició que atorga als governs la flexibilitat de produir medicaments localment a un preu molt més baix sense necessitat de comptar amb el permís del titular de la patent internacional), la indústria farmacèutica va exercir pressió sobre el govern nord-americà i va aconseguir que inclogués Tailàndia en el llistat de països que poden ser objecte de sancions comercials.

Tots aquests són exemples que expliquen com i per què el nostre sistema econòmic actual posa l'economia al servei de l'1%. Aquest sistema no beneficia la majoria de la població, i a més destrueix el planeta. Esta fora de dubtes que en l'actualitat estem travessant una crisi de desigualtat, fet en què coincideixen l'FMI, l'OCDE, el Papa i molts altres actors. Però la desigualtat no és inevitable. El sistema actual no és fruit de la casualitat, sinó el resultat de decisions polítiques deliberades, que els nostres líders escolten aquest 1% i els que els donen suport, en lloc d'actuar en defensa dels interessos de la majoria i de les necessitats dels més pobres. Ha arribat el moment de rebutjar aquest model econòmic que només funciona per a una minoria.

El problema no és la manca de riquesa al món. Senzillament, no és raonable ni des del punt de vista econòmic, ni, per descomptat, ètic, que hi hagi tant en mans de tan pocs. Oxfam considera que la humanitat pot fer-ho millor: tenim el talent, la tecnologia i la imaginació necessaris per construir un món molt millor. Tenim l'oportunitat de construir una economia més humana que anteposi els interessos de la majoria. Un món en el qual hi hagi treballs dignes per a tothom, en què homes i dones visquin en condicions d'igualtat, en què els paradisos fiscals siguin una cosa que apareix als llibres d'història, i en què els que més tenen tributin el que els correspon per sustentar una societat que beneficiï el conjunt de la ciutadania.

Oxfam insta els líders mundials a prendre mesures que posin fi a la crisi de desigualtat actual, defensant els interessos de la majoria. Està en mans dels responsables polítics posar solucions per acabar amb una economia al servei de l'1% i començar a construir una economia humana que beneficiï totes les persones, des d'establir uns salaris dignes fins a una major regulació de les activitats del sector financer:

- **Pagar als treballadors i treballadores un salari digne i reduir les bretxes amb les remuneracions dels alts directius:** els salaris mínims s'han d'eleva fins que es converteixin en salaris dignes, assegurant una total transparència sobre la ràtio salarial i la protecció del dret d'associació i de vaga dels treballadors.
- **Fomentar la igualtat econòmica i els drets de les dones:** compensant el treball de cures no remunerat; acabant amb la bretxa salarial entre homes i dones; afavorint la igualtat entre homes i dones en els drets d'herència i successió així com sobre la propietat de la terra, i millorant la recollida d'informació per avaluar els impactes de la política econòmica sobre nenes i dones.
- **Mantenir sota control la capacitat d'influència de les elits més poderoses:**

creant registres públics de les activitats de lobby i establint normes més estrictes sobre els conflictes d'interessos; garantint la divulgació pública, gratuïta i accessible d'informació de qualitat sobre els processos administratius i pressupostaris; reformant el marc normatiu, especialment pel que fa a la transparència de la funció pública; delimitant la participació del sector empresarial en el finançament de les campanyes electorals, i aplicant mesures per posar fi a les portes giratòries entre les grans empreses i els governs.

- **Modificar el sistema mundial d'investigació i desenvolupament (R + D) i de fixació dels preus dels medicaments per garantir l'accés de totes les persones a medicaments adequats i assequibles:** negociant un nou tractat mundial sobre R + D; incrementant la inversió en medicaments, incloent genèrics assequibles, i excloent les normes de propietat intel·lectual dels acords comercials. El finançament de l'R + D ha de deslligar-se de la fixació dels preus dels medicaments a fi d'acabar amb els monopolis privats; així mateix, s'ha de garantir un finançament suficient per a la R + D dels tractaments més necessaris i que els medicaments resultants siguin assequibles per a totes les persones que els necessitin.
- **Distribuir l'esforç fiscal de manera justa i equitativa:** traslladant la càrrega tributària del treball i el consum cap a la riquesa i el capital; millorant la transparència sobre els incentius fiscals, i recuperant un gravamen sobre la riquesa.
- **Combatre la desigualtat a través d'una despesa pública progressiva:** donant prioritat a aquelles polítiques, pràctiques i despeses que permetin incrementar el finançament destinat a uns serveis sanitaris i educatius públics i gratuïts, per lluitar contra la pobresa i la desigualtat a nivell nacional; abstenint-se d'aplicar reformes de mercat inviables i d'eficàcia no demostrada en els sistemes públics de sanitat i educació, i ampliant la prestació pública de serveis bàsics (en lloc de la privada).

Oxfam insta els líders mundials a posar fi a l'era dels paradisos fiscals i als seus efectes nocius per a la humanitat.

Els líders mundials s'han de comprometre a desenvolupar una estratègia més eficaç per acabar tant amb els paradisos fiscals com amb altres règims preferencials nocius. Ha arribat l'hora de posar fi a la carrera a la baixa en la fiscalitat sobre els beneficis empresarials i d'arribar a un consens internacional per evitar la competència deslleial entre països. Al final, tots els governs, han d'establir les bases per crear un organisme fiscal mundial en què participin tots els països en igualtat de condicions.

NOTES

- 1 Credit Suisse (2015) "Global Wealth Databook 2015". Total de la riquesa neta a un tipus de canvi constant (milers de milions de dòlars americans). <http://publications.credit-suisse.com/tasks/render/file/index.cfm?fileid=C26E3824-E868-56E0-CCA04D4BB9B9ADD5>
- 2 Font: càlculs d'Oxfam basats en la base de dades del grup d'experts mundials sobre distribució dels ingressos (World Panel Income Distribution; LM-WPID) de Lakner-Milanovic (2013). Creat per C. Lakner and B. Milanovic (2013) "La distribució global de l'ingrés des de la caiguda del mur de Berlín a la gran recessió", Banc Mundial. Les dades de 2011 provenen de correspondència personal amb B. Milanovic al setembre de 2015.
- 3 G. Zucman (2014) "Taxing Across Borders: Tracking Personal Wealth and Corporate Profits", Journal of Economic Perspectives. <http://gabriel-zucman.eu/files/Zucman2014JEP.pdf>
- 4 Fonts: Les dades sobre la riquesa del 50% més pobre de la població estan extretes del "Global Wealth Databook 2015" de Credit Suisse. Les dades sobre la riquesa neta de les 62 persones més riques del món procedeixen de la llista anual de milionaris elaborada per Forbes.
- 5 C. Gonzales, S. Jain-Chandra, K. Kochhar, el Sr. Newiak and T. Zeinullayev (2015) "Catalyst for Change: Empowering Women and Tackling Income Inequality". FMI. <http://www.imf.org/external/pubs/ft/sdn/2015/sdn1520.pdf>
- 6 T. Gore (2015) "La desigualtat extrema de les emissions de carboni. Per què l'acord sobre el clima de París ha d'anteposar els interessos de les persones més pobres, vulnerables i que generen menys emissions de carboni" Oxfam, <http://oxf.am/Ze4e>
- 7 La llista Fortune 500 és una llista publicada cada any per la revista *Fortune* amb un rànquing de les 500 empreses de capital nord-americà que cotitzen en borsa, en funció del seu volum de vendes.
- 8 Anàlisi de dades realitzat per l'Institut de Política Econòmica (*Economic Policy Institute, EPI*) a partir de la base de dades Compustats ExecuComp, dades econòmiques de la Reserva Federal (FRED) del Banc de la Reserva Federal de St Louis, el programa d'estadístiques d'ocupació actuals, i les taules NIPA de l'Oficina d'Anàlisi Econòmica, i reflectit en l'informe "Top CEO Make 300 Times More than Typical Workers". Inclou el valor de les opcions de compra d'accions exercides durant un determinat any, el salari, les primes, les subvencions d'accions restringides, el pagament d'incentius a llarg termini dels directors generals de les principals 350 empreses nord-americanes.
- 9 M. Cohn (2013) "Tax Avoidance Seen es a Human Rights Violation", Accounting Today. <http://www.accountingtoday.com/news/Tax-Avoidance-Human-Rights-Violation-68312-1.html>
- 10 En aquest informe, vam optar per utilitzar el terme "milionari" (en anglès "billionaire") per referir-nos a les persones que tenen més de 1.000 milions de dòlars. És a dir, són persones que tenen més riquesa que els "multimilionaris" (que tenen més d'un milió de dòlars). En altres paraules, hi ha molts més multimilionaris que milionaris.
- 11 OECD (2012) "Informe de l'OCDE sobre el panorama de l'ocupació al 2012", OCDE. Capítol 3, "Labour losing to capital: what explains the Declining labour share?". <http://www.oecd.org/els/employmentoutlook-previouseditions.htm>
- 12 Quadre copiat de Mah-Hui Lim, (2014), op. cit. La productivitat de la mà d'obra i els salaris indexats des de 1995. Entre 1995 i 2007, la productivitat es va incrementar en un 19%, mentre que els salaris ho van fer en un 11%.

© Oxfam International gener de 2016

Aquest document ha estat escrit per Deborah Hardoon, Sophia Ayele i Ricardo Fuentes-Neva. El resum executiu ha estat escrit per Max Lawson. Oxfam agraeix la col·laboració de Branko Milanovic per proporcionar les dades de 2011 del LM-WPID i de Branko Milanovic i Maro Lilla pels seus valuosos comentaris sobre la metodologia sobre la distribució global de l'ingrés. El nostre agraïment també a Tony Shorrocks per proporcionar les dades primàries del 2014 Global Wealth Databook i per les seves valuoses aportacions sobre la metodologia de l'informe de Credit Suisse sobre la riquesa mundial. Els autors donen les gràcies a Anna Coryndon pel seu excel·lent assessorament editorial i a Ana Arendar, Jaime Atienza i Katy Wright per la seva ajuda en la gestió del projecte. L'anàlisi en aquest informe ha comptat amb contribucions de la confederació Oxfam, incloent a Jon Slater, Francesca Rhodes, Rachel Wilshaw, Mohga Kamal Yanni, Uwe Gneiting, Alison Holder, Clara Godfrey i Susana Ruiz.

Forma part d'una sèrie de documents dirigits a contribuir al debat públic sobre polítiques humanitàries i de desenvolupament.

Per a més informació sobre els temes tractats en aquest document, si us plau poseu-vos en contacte amb advocacy@oxfaminternational.org

Aquesta publicació està subjecta a copyright, però el text pot ser utilitzat lliurement per a la incidència política i campanyes, així com en l'àmbit de l'educació i de la investigació, sempre que se n'indiqui la font de forma completa. El titular dels drets d'autor sol·licita que qualsevol ús de la seva obra li sigui comunicat amb l'objecte d'avaluar-ne l'impacte. La reproducció del text en altres circumstàncies, o el seu ús en altres publicacions, així com en traduccions o adaptacions, es pot fer després d'haver obtingut permís i pot requerir el pagament d'una taxa. Ha de posar-se en contacte amb policyandpractice@oxfam.org.uk.

L'informe ha estat traduït de l'anglès per Cristina Álvarez Álvarez i revisat per Teresa Caverro, Susana Ruiz i Alberto Sanz Martins. i traduït al català per Rosa Ruiz i Francesc Mateu

La informació en aquesta publicació és correcta en el moment d'enviar a impremta.

Publicat per Oxfam GB per Oxfam Internacional amb ISBN 978-1-78077-997-3 el gener de 2016. Oxfam GB, Oxfam House, John Smith Drive, Cowley, Oxford, OX4 2JY, Regne Unit.

OXFAM

Oxfam és una confederació internacional de 17 organitzacions que treballen juntes en més de 90 països, com a part d'un moviment global a favor del canvi, per construir un futur lliure de la injustícia que suposa la pobresa

Oxfam Alemanya (www.oxfam.de)

Oxfam Amèrica (www.oxfamamerica.org)

Oxfam Austràlia (www.oxfam.org.au)

Oxfam-en-Bèlgica (www.oxfamsol.be)

Oxfam Canadà (www.oxfam.ca)

Oxfam França (www.oxfamfrance.org)

Oxfam GB (www.oxfam.org.uk)

Oxfam Hong Kong (www.oxfam.org.hk)

Oxfam Índia (www.oxfamindia.org)

Oxfam Intermón (www.intermonoxfam.org)

Oxfam Irlanda (www.oxfamireland.org)

Oxfam Itàlia (www.oxfamitalia.org)

Oxfam Japó (www.oxfam.jp)

Oxfam Mèxic (www.oxfamexico.org)

Oxfam Nova Zelanda (www.oxfam.org.nz) Oxfam Novib (Països Baixos) (www.oxfamnovib.nl)

Oxfam Quebec (www.oxfam.qc.ca)

